

Uit Nieuwsblad Dorst

Arnold Minjon vertelt;

Over een verdwenen landbouwgewas, de **BOEKWEIT**.

In 1485 keerde Joos van Ghistele, heer van Axel, van een reis van vier jaar naar Keulen, Rome, Palestina, Egypte, Syrië en Perzië terug naar Zeeuws-Vlaanderen en hij had tussen de bladen van zijn dagboek boekweitzaden meegebracht en hij was die in zijn kasteeltuin in Zuiddorpe gaan telen.

Zo zou volgens een oud verhaal de boekweit in de Nederlanden aan hem te danken zijn. Vandaar dat het wapen van Zuiddorpe drie blauwe boekweitolbloempjes vertoont. Dit wat de oorsprong van dit gewas betreft.

Alle boeren in Brabant, vooral de zandboeren, verbouwen vroeger boekweit, hier in Dorst tot voor de eerste wereldoorlog. Dit gewas is éénjarig en stelt geen hoge eisen aan de grond.

Het was wel erg gevoelig voor nachtvorst, zodat het meermalen voorkwam, dat in mei alles bevroor en het op een misgewas uitliep. Ook wind en zon konden schade aanrichten, de opbrengst was tamelijk onzeker.

Het moest 's morgens "in den dauw" gemaaid worden In de Baronië van Breda werd er een feestmaaltijd gehouden, bij de laatste vracht werd er lustig gezongen en een flink borreltje gedronken, men at dan rijstebrij en boekweitkoeken. Het boekweit diende dan ook als voedsel voor de varkens (boekweitmeel), En boekweitpap werd door de mensen zeer Op prijs gesteld. De plant wordt ongeveer 1 meter hoog met rechtopgaande stengel en driehoekige hart- of pijlvormige bladeren Bij het genoemde feest, dat "boekendefooi" werd genoemd (fooi betekent hier tractatie) werd het volgende liedje gezongen:

Hooi, fooi, boekende strooi,
Havere kaf,
De boekend is af,
Avond eten wij panneke vet,
Vroeg gaan eten en laat naar bed,
Hoera! Hoera!

Arnold Minjon †